

ת"פ 40733/02/16 - תביעות צפת נגד ל ל ש ק

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 40733-02-16 תביעות צפת נ' ש ק

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד

ל ל ש ק

הנאשמת

החלטה (גזר דין ללא הרשעה)

כתב אישום ורקע

1. הנאשמת הודתה והורשעה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, שייחס לה עבירת התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

העבירה בוצעה ביום 1/11/15 בסמוך לשעה 13:04, בכך שהנאשמת התפרצה לביתה של שכנתה בישוב בני יהודה.

הנאשמת התקשרה לביתה של המתלוננת ומשלא נענתה, הגיעה לביתה, טיפסה על שני כסאות פלסטיק, פתחה את חלון הסלון ונכנסה דרכו לבית ואז החליטה לגנוב חפצים מהבית.

הנאשמת אספה מתוך מגירות בחדרה של המתלוננת קרם, מכשיר להסרת שיער ותחתונים, אך בטרם הספיקה לעזוב את הבית הופתעה על ידי המתלוננת.

2. ביום 17/7/16 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן למתכונתו שפורטה לעיל, המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמת וב"כ הנאשמת ביקשה להימנע מהרשעתה.

באותו מעמד, הרשעתי את הנאשמת, ונקבע כי יוגש תסקיר של שרות המבחן, שיבחן גם את עניין ביטול הרשעתה ושמסקנותיו לא יחייבו את המאשימה.

עוד הוסכם בין הצדדים כי הטיעונים לעונש יהיו "פתוחים".

תסקיר שרות המבחן

עמוד 1

3. על פי תסקיר שרות המבחן מיום 19/12/16, הנאשמת בת 30, נישאה בגיל 24 לבעלה שעובד ככבאי, אם לשני ילדים בגילאי 3 ו-5 שנים. מתגוררת בישוב X עם משפחתה, לאחר שעברה לצפון הארץ מהעיר רחובות.

עוד על פי התסקיר, הנאשמת נולדה באוקראינה ועלתה עם משפחתה לארץ בגיל ארבע. הנאשמת שיתפה כי למדה במסגרות דתיות לאומיות, שירתה שרות צבאי מלא - בשנה הראשונה בביקורת הגבולות במג"ב, ובשנה השנייה הועברה לתפקיד מאבטחת מתקנים בשל חשד למעורבותה בעבירות סמים.

לנאשמת תואר ראשון בביולוגיה, עבדה במשך כ-4 שנים, במהלך לימודי התואר ולאחר סיומו במעבדת תרבויות במשרד החקלאות עד להולדת בנה, ובהמשך עבדה במעבדה פתולוגית במשך שנתיים. הנאשמת מסרה כי עם המעבר לצפון הארץ התקשתה למצוא עבודה, בין היתר בשל העובדה שיש לה תיק פתוח. כיום עובדת באופן זמני בעבודות משק בית ומוכרת עבודות יצירה שלה, עוד ציינה כי היא עומדת בפני מיונים לעבודה במקצועה בתחום המדעים.

שרות המבחן מסר כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

בהתייחסה לעבירה - הנאשמת מסרה כי עם המעבר ליישוב חוותה קשיים רגשיים, קשיי הסתגלות, אי מציאת עבודה ותנאים פיזיים דלים, וכי סבלה מחרדות ודכאון ושתתה אלכוהול.

הנאשמת טענה כי מספר ימים לפני ביצוע העבירה הכירה את המתלוננת ומשפחתה, שהתגוררו בשכונת לביתה, וכי השכנים ביקרו בביתם והמתלוננת אף נתנה לה רעיונות לשיפוץ הבית והזמינה אותה לביתה. הנאשמת מסרה לשרות המבחן כי שעות לפני ביצוע העבירה שתתה אלכוהול וחשה דחף בלתי מוסבר להיכנס לבית המתלוננת ולראות כיצד הוא בנוי.

הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה וקשרה אותם להשפעת האלכוהול עליה. הנאשמת ביטאה צער, חרטה ובושה והתקשתה לסלוח לעצמה.

הנאשמת ציינה כי היא החלה לשתות אלכוהול בגיל ההתבגרות, ומסרה שתדירות השתייה התגברה לאחר הולדת בנה הבכור. הנאשמת שיתפה כי האלכוהול שימש מענה להקלה בקשייה הרגשיים - בדידות, חרדה ומצבי רוח ירודים ואף לניסיון לפגוע בעצמה.

עוד שיתפה הנאשמת כי לפני שנתיים התאשפזה במכון גמילה פרטי ושמרה על הפסקת השתייה למשך תקופה, אך חזרה לשתות לאחר המעבר לצפון הארץ.

נמסר כי לאחר ביצוע העבירה הנאשמת פנתה באופן עצמאי לקבלת עזרה וכי מזה שנה היא מטופלת בעמותת אפש"ר, ונמנעת במהלך כל התקופה מצריכת אלכוהול, למעט מעידה אחת שבעקבותיה פנתה לקבלת עזרה מפסיכיאטר.

עוד מסרה הנאשמת כי בעקבות הניסיון האובדני, הינה מטופלת פסיכיאטרית ונוטלת תרופות, כי היא חשה הקלה בחרדותיה וכי מצבה הנפשי הוא כעת מאוזן.

מדוח של הפסיכיאטר שטיפל בנאשמת עלה כי קיימים אצלה סימנים למתח נפשי, חרדה ומצב רוח ירוד אך לא קיימים סימנים פסיכוטיות ולא סימני דכאון או מאניה, כמו כן לא נמצאו סימנים של מסוכנות לפגיעה בעצמה או באחרים.

מדיווח של העו"ס בעמותת אפש"ר עלה כי הנאשמת הופנתה לעמותה בשנת 2015 וכי היא סובלת מהתמכרות לאלכוהול. הנאשמת הגיעה באופן עקבי למפגשים, שיתפה פעולה באופן מלא, הביעה את רגשותיה וגילתה יכולת התבוננות פנימית ומעמיקה במאפייני אישיותה ודפוסי התמודדותה עם קשיים. העו"ס ציין כי ניכרת אצל הנאשמת מוטיבציה גבוהה לשמור על השינוי החיובי והמשמעותי שערכה בהתנהלותה, מתוך הכרה בצרכיה ומתוך רצון במציאת דרכים אדפטיביות ומיטביות לסיפוקם.

שרות המבחן התרשם כי הנאשמת הכירה בבעיית ההתמכרות, וגילתה מוטיבציה להתמודדות עמה ולעריכת שינוי. עוד התרשם שרות המבחן כי הנאשמת בעלת יכולת גבוהה להתבוננות מעמיקה בעצמה, בדפוסי התנהלותה ובדפוסי השתייה. שרות המבחן לא התרשם מדפוסים עברייניים באישיותה של הנאשמת.

שרות המבחן המליץ לבטל את הרשעתה של הנאשמת שכן הרשעה תפגע בדימויה העצמי ובאפשרויות תעסוקה עתידיות שלה, והמליץ להטיל עליה צו מבחן למשך שנה וביצוע של"צ בהיקף של 220 שעות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ביום 17/1/17 טענו הצדדים לעונש.

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה נע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, אם כי במקרה זה יש לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום.

ב"כ המאשימה התנגד לביטול הרשעתה של הנאשמת וטען כי לא הוכח נזק קונקרטי, בנוסף ביקש להטיל צו מבחן לתקופה ממושכת מזו שהומלצה.

ב"כ המאשימה ביקש להטיל על הנאשמת מאסר על תנאי, קנס ושל"צ.

טיעוני ב"כ הנאשמת

ב"כ הנאשמת ביקשה לבטל את הרשעתה של הנאשמת ולאמץ את האמור בתסקיר שרות המבחן, והסכימה להאריך את תקופת המבחן כפי שביקש ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשמת ביקשה להדגיש כי ההחלטה ליטול את הדברים מביתה של המתלוננת התגבשה רק לאחר שהנאשמת כבר הייתה בתוך הבית.

ב"כ הנאשמת עתרה לבטל את הרשעתה של הנאשמת כי הרשעתה תפגע בדימויה העצמי, ובסיכויי ההצלחה של הליך טיפולי מוצלח. בנוסף, טענה ב"כ הנאשמת כי היא ניסתה להתקבל למספר מקומות עבודה כלבורנטית ולא הצליחה, אם כי לא תמכה טענות אלה בראיות.

דברי הנאשמת

לשאלת בית המשפט ענתה הנאשמת, כי כשהגיעה למיונים למקום עבודה, נשאלה שאלה בטופס אם יש לה תיקים, או מתקיימים נגדה הליכים. הנאשמת העידה כי כשמילאה טפסים לקבלה לעבודה, ציינה שיש נגדה הליכים משפטיים מבלי לפרט מהם, וכי אחרי תקופה קבלה הודעה שלא התקבלה לעבודה, ללא נימוק, וללא ציון שיבת הדחייה. בנוסף ציינה כי ממקום עבודה נוסף לא חזרו אליה אך שם לא עלה נושא התיק הפלילי שמתנהל נגדה.

בדבריה בסוף הטיעונים לעונש, הביעה הנאשמת חרטה ובושה על מעשיה. ביקשה להימנע מהרשעתה וציינה כי היא אוהבת את המקצוע שלמדה, שהיא השקיעה בו וסיימה את התואר למרות שעברה תקופות קשות וכי היא רוצה לעבוד בתחום.

עוד הוסיפה, כי היא נקייה משתייה פחות משנה והולכת לטיפול בעמותת אפשר, פעם בשבוע והדגישה כי היא פנתה לטיפול על דעת עצמה בלא שהכריחו אותה.

שאלת ההרשעה

5. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הנה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**. שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.

ברע"פ 1439/13 **אליהו קשת נגד מדינת ישראל**, חזר בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה בהלכת כתב.

"כפי שכבר קבעתי במקום אחר, הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו על-ידי

בית-משפט זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342 (1997), בו נקבע, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר בהתקיים של שני תנאים מצטברים: ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם; ושנית, סוג העבירה המיוחסת לנאשם, מאפשרת להימנע, בנסיבות המקרה, מהרשעה, וזאת, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים..."

6. אם כן, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעת מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

7. חומרת העבירה ונסיבותיה - עבירות הרכוש בכלל ועבירת ההתפרצות בפרט, הן עבירות חמורות שפוגעות בקניינו ורכושו של הפרט. בנוסף פוגעות עבירות ההתפרצות גם בתחושת הבטחון, שכן הן טומנות בחובן פוטנציאל של הסלמה לאלימות שעלולה להתפתח במפגש שבין הדיירים לפורץ, או בין הפורץ לעובדי אורח תמימים או אף שוטרים. פגיעה נוספת הנגרמת ממעשה של התפרצות לבית מגורים הנה הפגיעה בפרטיותו של אדם, אשר פולש זר חודר ללא רשות את מעגלי ההגנה האישיים של חייו, ונכנס לביתו.

העונש הקבוע בצד עבירת ההתפרצות מעיד על החומרה המיוחסת לביצועה - 7 שנות מאסר.

לעניין זה, יפים הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 244/10 אלכסנדר קרופניק מיוזם נגד מדינת ישראל:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

8. על רקע העיקרון, שלפיו מדובר בעבירות חמורות, מתבלט דווקא מקרה זה בחריגותו ובנסיבות המצביעות על פחיתות חומרה יחסית. נסיבותיו של מקרה זה מעידות על כך שלא מדובר במקרה התפרצות "רגיל", ובהתאם פגיעתו ונזקו של האירוע הנם חמורים פחות ממקרים אחרים. הנאשמת התפרצה לבית שכנתה לאחר שווידאה כי השכנה לא נמצאת בבית. ההתפרצות נעשתה כשהיא תחת השפעת אלכוהול ועל רקע התמכרותה לטיפה המרה. ההתפרצות נעשתה בדרך בלתי מתוככמת, תוך כניסה מהחלון אליו טיפסה הנאשמת באמצעות שרפרף, ומבלי שהנאשמת השתמשה באמצעי פריצה, או הזיקה לחלון או מנעול.

המתלוננת, שכנה אותה הכירה הנאשמת זמן לא רב קודם, לאחר שהיא ומשפחתה הצעירה עברו לשוב, לא סבלה מפלישתו של עבריין רכוש זר לביתה, אלא ניזוקה מכניסה לבית של שכנה צעירה, בנסיבות חריגות, בכך

מתהווה פגיעה מתונה יחסית בבטחון האישי. הפגיעה בפרטיות נגרמה ללא ספק, במיוחד לנוכח מהותם של הפריטים האישיים שהנאשמת נטלה, ואולם מדובר בנזקים שהנם יחסית נמוכים. הנאשמת הסבירה לשרות המבחן כי הרגישה דחף בלתי מוסבר להתפרץ לתוך הבית ולראות כיצד הוא בנוי. נראה כי מדובר בהתנהגות בלתי ראציונלית, המונעת בדחפים המחייבים טיפול, דוגמת מציצנות, יותר מאשר בכוונה לגנוב ולהזיק לרכושו של הזולת.

כפי שציינה ב"כ הנאשמת, וכפי שעולה מכתב האישום המתוקן, הכוונה ליטול את החפצים מתוך הבית התגבשה רק לאחר שהנאשמת הייתה בתוך הבית. החפצים שנגנבו מעידים על כך שלא מדובר בעבריינית מתוחכמת בכוונה ליטול חפצים בעלי ערך. הנאשמת נלכדה בתוך הבית על ידי הבעלים, וניתן לפיכך לקבוע כי אותו פוטנציאל לאלימות, הטמון ככלל בעבירת ההתפרצות, לא התממש במקרה זה.

ניתן לסכם ולומר כי מדובר באירוע חריג, שהנו מבחינת יוצא דופן, שגרם לנזקים מתונים ולפגיעה נמוכה בערכים המוגנים, ושבמקרים בהם יוכח נזק לנאשם - ניתן יהיה לוותר בו על הרשעה.

9. פגיעה קונקרטית בנאשמת - בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשמת, עליה לשכנע את בית המשפט כי הנזק שייגרם לה אם תורשע הוא חמור ובלתי מידתי והוא ועולה על הנזק שייגרם לאינטרס הציבורי בהימנעות מהרשעתה.

על הנאשמת להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם להם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל:

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

10. הנאשמת לא הצביעה אמנם על פגיעה קונקרטית ישירה בעתידה במידה וההרשעה תוותר על כנה. אף על פי כן, התרשמתי כי נאשמת צעירה זו מצוייה במערבולת לא פשוטה של נסיבות וקשיים, וכי קיים סיכוי ממשי ולפיו הרשעה זו עלולה לסכל את אפיקי עתידה בתחומי טיפול ותעסוקה. הנאשמת מתמודדת עם תלות באלכוהול, ופנתה לעמותת אפש"ר לשם סיוע. העבירה בוצעה, לדבריה, על רקע שכרות. שרות המבחן דיווח על שיתוף פעולה חיובי של הנאשמת בטיפול, ועל נקיון מאלכוהול. מדובר בהליך ממושך, הצפוי לשאוב מהנאשמת משאבים נפשיים ותעצומות נפש, ויש להתחשב בכך לקולא בשיקולים לגבי הרשעתה. אמנם לא הוכח כי התיק הפלילי הנוכחי היה הסיבה לכך שהנאשמת לא התקבלה לעבודה כלבורנטית במקום בו ניסתה למצוא תעסוקה, אך אין לשלול שהרשעה בפלילים תכביד על מציאת מסגרת תעסוקתית. הנאשמת מתגוררת ברמת הגולן, אזור אשר אינו מתאפיין בריבוי מקומות תעסוקה בתחום המדעים והביולוגיה. מצאתי כי סיכויי הנאשמת למצוא עבודה במקצועה הם שיקול חשוב, אשר במקרה זה ניתן להעדיפו על פני השיקול החברתי המחייב הוקעה והרשעה בגין

העבירה שביצעה.

11. הנאשמת צעירה בת 30, נשואה לכבאי בשירותי הכבאות, אם לשני ילדים רכים, נעדרת עבר פלילי, הודתה בביצוע העבירה בהזדמנות הראשונה וחסכה זמן שיפוטי. הנאשמת קיבלה אחריות על ביצוע העבירה, הביעה צער, חרטה ובושה ונראה כי היא מכה על חטא. הנאשמת מכורה למשקאות אלכוהוליים ועל אף ניסיון גמילה אחד שנכשל בעבר, היא משולבת, כפי שפורט, במסגרת גמילה וטיפול.

הנאשמת הסכימה לעתירת המדינה לחייבה בצו מבחן ממושך מזה שהומלץ.

מצאתי כי די בפיקוח שרות המבחן ובטיפול המוצע בנאשמת, יחד עם רכיב השל"צ, כדי להוות לא רק את הרכיב הטיפולי, אלא גם את הרכיב ההרתעתי והעונשי עבורה.

אם לא תתמיד בטיפול, ניתן יהיה להחמיר בעונשה ואף להרשיעה בדיון.

החלטתי לפיכך כי הולם בנסיבות העניין לבטל את הרשעתה של הנאשמת ולתת לה הזדמנות לשקם את חייה.

סוף דבר

12. לאור כל האמור לעיל, **אני מבטלת** את הרשעתה של הנאשמת על פי סמכותי בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וקובעת לגביה את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 220 שעות - בהתאם לתוכנית שתבנה על ידי שרות המבחן, בהתאם להמלצתו בתסקיר. פירוט תוכנית השל"צ יוגש על ידי שרות המבחן תוך 14 יום.

בית המשפט מסביר לנאשמת את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירה שאם לא תמלא אחר הצו תהיה צפויה לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.

נקבע לתזכורת פנימית לקבלת תוכנית השל"צ ליום 27.2.17.

ב. צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום. בתקופה זו על הנאשמת לעמוד בפיקוח שרות המבחן ולבצע את כל אשר יוטל עליה.

בית המשפט מסביר בזאת לנאשמת בלשון פשוטה את משמעות הצו ומזהיר אותה, שאם לא תמלא אחר הצו מכל בחינה שהיא או תעבור עבירה נוספת תהיה צפויה לעונש על העבירה שבגללה ניתן הצו

ובית המשפט יוכל לגזור את דינה מחדש.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ז, 13 פברואר 2017, במעמד הנוכחים.